

Full diocesà

20 de març del 2016

p5 –Celebracions penitencials a Vic, Manresa i Igualada

p6 i p7 –Una proposta de viacrucis per a aquests dies sants

Reforma del ritu del lavatori de peus

Tothom podrà participar en el «lavatori de peus». El Papa fa un nou gest per mostrar la misericòrdia de Déu a tothom, inspirat en allò que Jesús va fer amb els apòstols.

Fins ara la rúbrica del missal indicava que sols es podien rentar els peus als homes, tot recordant el Sant Sopar de Jesús amb els apòstols. El Vaticà ha anunciat que, per desig del papa Francesc, en el pietós i popular «lavatori de peus» del Dijous Sant, no sols hi podran participar homes. Francesc, en carta al prefecte de la Congregació per al Culte Diví, ha indicat que «feia temps que reflexionava sobre el ritu del lavatori de peus».

El Papa disposa que «es modifiqui la rúbrica en la qual les

persones triades per al lavatori de peus hagin de ser homes o nens, de manera que, a partir d'ara, els pastors de l'Església puguin triar els participants en el ritu entre tots els membres del Poble de Déu».

Així, en la mateixa carta, ha indicat que es fes un canvi en les rúbriques «a fi de millorar els mètodes d'aplicació, per tal d'expressar el significat del gest realitzat per Jesús en l'Últim Sopar, el seu do de si mateix fins al final per a la salvació del món, la seva caritat sense límits». Per això el Sant Pare, «després d'una acurada consideració», ha indicat que a «partir d'ara els pastors de l'Església poden triar els participants en el ritu entre tots els membres del Poble de Déu», i no sols homes o nens, com era establert fins ara.

«S'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu»

Diümenge de Rams / Cicle C

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc - Benedicció dels rams

En aquell temps, Jesús anava al davant pujant a Jerusalem. Quan era a prop de Bet-Fagué i de Bet-Hània, a la muntanya de les Oliveres, envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant i, entrant, hi trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què el deslligueu, respondreu que el Senyor l'ha de menester.» Els dos que Jesús enviava se n'anaren i ho trobaren tot tal com Jesús els ho havia dit. Mentre deslligaven el pollí, els amos els digueren: «Per què el deslligueu?» Ells respongueren: «El Senyor l'ha de menester.» Portaren el pollí a Jesús, el guarniren tirant-li els mantells a sobre i hi feren pujar Jesús. A mesura que Jesús avançava estenien els mantells pel camí. Quan s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels seus addictes, plena d'alegria, començà de lloar Déu a grans crits per tots els prodigis que havien vist, i deien: «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt.» Alguns fariseus que anaven amb la multitud li digueren: «Mestre, renya els teus seguidors.» Ell respongué: «Us asseguro que si aquests callessin, cridarien les pedres.»
(19,28-40)

Salm responsorial

Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?
(Salm 21)

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.
(50,4-7)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.
(2,6-11)

«Us asseguro
que si aquests
callessin, cridarien
les pedres»

Diumenge de Passió. Teodramàtica litúrgica.

Josep Molist i Rifà, prev.

Jesús puja a Jerusalem des de Jericó. El desnivell és de 1.000 metres. Jesús pelegrina amb Israel cap al temple per celebrar la Pasqua. Quan entra a la ciutat, «la multitud dels seus addicts, plena d'alegria», canta el salm 118, el cant que els sacerdots del temple entonaven des de la ciutat quan hi arribaven els pelegrins. Els amos del ruc eren probablement deixebles de Jesús. En l'antiguitat, l'ase era la muntura que usaven els prínceps que entraven a la ciutat en actitud pacífica. D'aquesta manera, Jesús es manifesta com el rei dels senzills i els pacífics. A Jerusalem l'hostilitat es converteix en persecució. Quan es fa fosc, Jesús es protegeix a les balmes de l'hort de les oliveres. Allà troba la solitud i la intimitat per a pregar.

A la sala del cenacle, Jesús institueix el sagrament incruent d'allò que la narració dels fets descriurà d'una forma cruenta. El relat serva la mateixa estructura que les actes dels màrtirs: l'arrest, el procés polític i teològic davant l'autoritat civil i el Sanedrí, i l'execució. El drama ens descobreix que Déu també es troba en el sofriment. L'Església ens posa en comunió amb Crist i, d'aquesta manera, entrem en el camí cap a Déu.

Un excursus: Els personatges de la passió mostren aquella humana diversitat en què podem trobar el nostre naufragi com a espectadors. Lluc ens fa notar que Josep d'Arimatea, membre noble del Sanedrí, no estava d'acord amb allò que aquesta institució havia decidit i havia fet. Genial observació.

La imatge

El Sant Sopar (s. XII). Capitell del claustre del monestir de Santa Maria de l'Estany.

En la benedicció dels rams recordem l'entrada de Jesús a Jerusalem, aclamat com a rei de pau. Després, en la missa, escoltem el relat de la passió, començant amb l'últim sopar i amb la institució de l'Eucaristia, que ens va deixar com a memorial de la seva total donació per amor, quan va lliurar el seu cos i vessar la seva sang.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

21 dilluns

— Sant Nicolau de Flue, monjo (1417-1487)
Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

22 dimarts

— Sant Deogràcies, bisbe (s.V)
— Santa Lea, religiosa (*384)
Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33,36-38

23 dimecres

— Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702)
— Sant Victorià, màrtir (*484)
Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

24 dijous Sant

— Sant Ròmul, màrtir (*302)
Èxode 12,1-8,11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

25 divendres Sant

— L'Anunciació del Senyor
Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42

26 dissabte Sant

— Sant Brauli, bisbe (ss.VI-VII)
Comença el temps de Pasqua

27 diumenge de Pasqua de Resurrecció del Senyor / Cicle C

— Santa Lídia, màrtir
Lectures: *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Lluc 24,1-12.
Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossens 3,1-4 / Joan 20,1-9. Per a la *Missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lluc 24,13-35

XIIè FESTIVAL BBVA DE MÚSICA RELIGIOSA DE VIC

Del 18 al 28 de març de 2016

Entre el 18 i el 28 de març tindrà lloc el XII Festival BBVA de Música Religiosa de la Ciutat de Vic, en diferents espais de la ciutat (parròquia de Sant Domènec, parròquia de la Pietat i església de l'Escorial) i a Sant Pere de Casserres. La música, com totes les creacions artístiques, en ajuda a acostar-nos a l'espiritualitat d'una manera diferent i amb sensibilitat.

Enguany, el festival que s'ofereix té una novetat: en els primers minuts de cada concert, un especialista musical presentarà l'obra que s'interpretarà en el concert, centrant-la en l'espai i en el temps. Això ajudarà a situar el públic i a preparar-lo per a l'audició.

Els deu concerts que s'ofereixen en el festival són un convidat a fer-nos reflexionar sobre aquesta expressió de Robert Schumann: «La música és el llenguatge que em permet comunicar-me amb allò desconegut i intangible.»

Els eixos del festival estan centrats en quatre objectius: la proximitat a les persones; el suport a la música del nostre país de tots els temps; la pedagogia que ens apropia a entendre el fet musical, i el seu vessant espiritual.

Una bona oportunitat per a viure una Setmana Santa diferent.

«Torras i Bages i els artistes», a Igualada

Amb motiu de l'Any Torras i Bages, en el centenari de la seva mort, i dins el programa Episcopus, es posa en marxa una exposició itinerant sobre la figura de l'insigne bisbe de Vic.

El dimecres 23 de març, a les 20,15 h, s'inaugurarà l'exposició «Torras i Bages i els artistes», que es podrà visitar fins al 17 d'abril a la Sala Municipal d'Exposicions d'Igualada (plaça de la Creu).

L'horari de visites serà de dimarts a divendres de 19 a 21 h i dissabtes i diumenges d'11 a 14 h i de 18 a 21 h.

Una estona abans de la inauguració, el mateix dimecres dia 23 a les set del vespre, tindrà lloc al saló de sessions de l'Ajuntament d'Igualada la conferència «Torras i Bages i els artistes», a càrrec de la Dra. Barbara Marchi, historiadora de l'art.

**Any Sant de la
Misericòrdia:
guanya el Jubileu a
la catedral de Vic**

**Horari diari de
confessions:
matí, de 10 a 12 h;
tarda, de 5 a 7 h.**

Celebracions penitencials a Vic, Manresa i Igualada

Predicació dels Missioners de la Misericòrdia

Aquesta Setmana Santa i per desig del Sant Pare es vol posar un especial accent en el sagrament de la reconciliació, tenint present que som dins els dies sants de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Per aquest motiu i a nivell diocesà s'han organitzat tres grans celebracions col·lectives de la penitència, que tindran lloc a Vic, Manresa i Igualada. Totes les celebracions a les vuit del vespre.

El Dilluns Sant, dia 21, a la basílica de Santa Maria d'Igualada.

El Dimarts Sant, dia 22, a la catedral de Vic.

El Dimecres Sant, dia 23, a la basílica de la Seu de Manresa.

Els Missioners de la Misericòrdia que el Sant Pare ha enviat a la nostra di-

òcesi predicaran dins la celebració penitencial i administraran el sagrament del perdó.

Recordem les paraules del Sant Pare sobre el sagrament de la reconciliació en la butlla de convocatòria del Jubileu: «Moltes persones estan tornant a acostar-se al sagrament de la Reconciliació i entre elles molts joves, que en aquesta experiència solen retrobar el camí per a tornar al Senyor, per a viure un moment d'intensa oració i redescobrir el sentit de la pròpia vida. Novament posem convençuts al centre el sagrament de la Reconciliació, perquè ens permet d'experimentar en carn pròpia la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior.»

Recés de Quaresma de l'arxiprestat de Vic

Va tenir lloc el dissabte 27 de febrer a Sant Nazari (Lluçanès). Una quarantena de fidels de les parròquies de Vic es van aplegar per viure aquesta jornada de pregària. Predicà el bisbe emèrit de Solsona, Jaume Tresserra.

Missa Crismal 2016

Redacció

El pròxim Dimarts Sant, 22 de març, tindrà lloc la Jornada Sacerdotal i consagració dels Sants Olis, amb el següent programa.

A les 11 del matí, celebració de la Missa Crismal i inauguració de l'exposició sobre Torras i Bages, tots dos actes a la catedral.

A les 2 del migdia, al Seminari Diocesà, dinar de germanor i homenatge als següents preveres i diaques:

- Noces d'or sacerdotals: Mn. Josep Ruaix, Mn. Josep Castanyé, Mn. Josep Massana, Mn. Victor Castany, Mons. Valentí Misericòrdia, Mn. Joan Raurell i el P. Mateu Trenchs.
- Noces d'argent sacerdotals: Mn. Pere Oliva.
- Primer any de presbiterat: Mn. Jean de Dieu Ndizeye i Mn. Jorge Luis Salas.
- Noces d'argent diaconals: Mn. Esteve Badia i Mn. Antoni Monclús.

Setmana Santa a Manresa

Per vostra Passió sagrada, adorable Redemptor...

Fragments del viacrucis de la parròquia de Sant Martí del Brull 2016

I Jesús condemnat. Jesús, que era l'home bo, l'home just, l'home que «va passar fent el bé» (Ac 10,38), és condemnat a mort injustament. Aquesta condemna injusta ens fa recordar totes les condemnes injustes que es continuen produint arreu del món. La injustícia genera odis i violències i malmet la convivència. Hem de saber identificar la injustícia, denunciar-la i tenir el coratge de lluitar-hi en contra pacíficament.

II Jesús amb la creu al coll. És la humiliació pública de Jesús. La gent de Jerusalem veu que el qui havien aclamat cridant: «Hosanna al Fill de David» (Mt 21,9), ara porta una creu. Alguna cosa de mal haurà fet, devien pensar alguns. En el nostre món hi ha pares i mares de família que han de portar una creu ben pesada també sense merèixer-ho: és el drama de la drogaaddicció, de la violència domèstica, de la manca de treball, dels deutes inacabables...

III Primera caiguda. Assotat i coronat d'espines, Jesús devia estar molt afeblit. El pes de la creu el fa caure de genolls en l'empedrat del carrer. Aquest Jesús caigut a terra és Déu, un Déu que s'ha fet com un de nosaltres i no ha renunciat a passar per la foscor de l'escarni, del sofriment i de la mort. «Ell, que era de condició divina... es va fer no res» (Fl 2,6-7).

IV Jesús troba Maria. Quin moment més emotiu! Mare i

Fill es troben, però en una situació no desitjada per cap dels dos. Amb el rostre desfigurat pel dolor Jesús mira la seva mare i Maria acull aquesta mirada amb amor i fent el cor fort. Per un moment, el sofriment s'esvaeix, perquè estimar i sentir-se estimat amoreix tots els mals. Maria es retrobarà amb el seu fill al peu de la creu.

V El Cirineu ajuda a portar la Creu. El Cirineu no ajuda espontàniament Jesús, sinó que l'obliguen a fer-ho. És un gest bonic però forçat per les circumstàncies i potser per la por. Jesús ens dirà que el que compta és el cor, la intenció. De vegades nosaltres també fem el bé, però per força. No és la millor actitud. Davant el sofriment de l'altre, davant el sofriment que hi ha en el món, davant la pobresa de tantes persones, no podem donar una resposta per obligació sinó per amor i amb amor.

VI La Verònica. D'aquesta dona que surt d'entre la multitud i fa aquest gest de caritat i tendresa, no en sabem res més. Ni tan sols sabem si va existir. Però el seu exemple perdurarà sempre. Ella és el rostre de la compassió. «Feliços els compassius: Déu se'n compadirà» (Mt 5,7). Ser compassiu és acostar-nos al qui pateix, fer nostre el seu sofriment, alleujar la seva pena. I, per tant, no ser espectador sinó actuar amb amor, sense esperar res a canvi.

VII Segona caiguda. Novament la feblesa física ha aterrat Jesús. Nosaltres també caiem moltes vegades, no per causa de feblesa física sinó aclaparats pel pecat de la nostra manca d'amor a Déu i al proïsme. Ser coherents, fer que la fe i la vida vagin sempre junts, ens costa molt i ens cansem. I aleshores caiem. Al reconeixement dels nostres pecats personals i col·lectius, hi hem de respondre amb un penediment sincer i una fe més ferma. Hem estat creats per a ser amics de Déu: «Ens vau fer per a vós i en neguit és el cor nostre mentre no reposa en vós» (sant Agustí).

VIII Jesús consola les dones de Jerusalem. A Jesús encara li queden forces per a donar ànims als altres, a unes dones de Jerusalem. «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35), havia dit un dia Jesús. Nosaltres, sovint, esperem molt dels altres i, en canvi, se'ns fa costa amunt ser generosos. El consol dóna pau, enforteix. Ens hauríem d'avançar a consolar: «Oh Mestre, feu que jo vulgui més aviat consolar que no pas ser consolat», pregava sant Francesc d'Assís.

IX Tercera caiguda. La feblesa de Jesús és total. Assotat, coronat d'espines, despullat dels seus vestits, escopit, colpejat, el pes de la creu, són sofriments físics i morals que Jesús no pot aguantar. Tot i ser un home jove, no pot més i cau novament. Les tres caigudes de Jesús que recordem en el viacrucis són el símbol de la maldat del pecat. Però Jesús abolirà el pecat mitjançant el seu sacrifici (cf. He 9,26).

X Despullen Jesús. En aquest Jesús despullat hi podem veure aquesta part de la humanitat que no té el necessari

Crist de l'Hospital de Vic

per a viure, que és espoliada dels seus recursos naturals i és víctima de la pobresa extrema. El desenvolupament dels països més rics s'ha fet i encara es fa a costa del present i el futur dels països més pobres. I, per a vergonya nostra, «es malbarata aproximadament un terç dels aliments que es produeixen» (papa Francesc, LS, 50-52).

XI Jesús és clavat en creu. Diu l'Escriptura: «Maleït el qui està penjat en un patíbul» (Ga 3,13; cf. Dt 21,23). Jesús, el sant de Déu, passa a ser, als ulls de la gent del seu temps, un maleït. Però del cor i dels llavis de Jesús no en surt la venjança sinó el perdó: «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan» (Lc 23,34). De la creu en surt el perdó, del sofriment l'amor, de la maledicció la benedicció, de la mort la vida per sempre.

XII Jesús mor a la creu. Dels moments previs a la mort de Jesús els evangelistes ens han transmès aquestes seves paraules: «A les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota la força: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?"» (Mc 15,34; Mt 27,46); «Pare, confio el meu alè a les vostres mans» (Lc 23,45-46); quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir: «Tot s'ha acomplert» (Jn 19,30). Jesús sent l'angoixa i la solitud davant la mort i, alhora, té consciència d'haver estat fidel fins al final a la voluntat del seu Pare del cel.

XIII Jesús davallat de la creu. Josep d'Arimatea, deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit (cf. Jn 19,38-39). Aquests dos amics, ara, donen la cara, no els fa vergonya que se sàpiga que eren amics de Jesús. Baixen Jesús de la creu i l'amortallen amb un llençol, juntament amb espècies aromàtiques (cf. Jn 19,39-40). Jesús havia deixat petjada d'amistat en la vida de Josep d'Arimatea i de Nicodem. Trobar-se amb Jesús va donar sentit a la seva vida: es van fer deixebles.

XIV Jesús posat al sepulcre. Jesús fou posat pels seus amics en un sepulcre nou que hi havia en un hort (cf. Jn 19,41). El seu cos és embalsamat. Potser aquests bons amics ja no recordaven que Jesús havia dit: El Fill de l'home ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar (cf. Mc 8,31). El silenci s'estén sobre tota la terra. Només la fe pot saber que Jesús es despertarà de la mort, ressuscitarà, per a no morir mai més. L'Església, el Dissabte Sant, no se separa del sepulcre del Senyor i prega amb confiança i esperança.

Amor més fort que el pecat i la mort

Romà Casanova, bisbe de Vic

Si volem comprendre, expressar i viure la veritat de la misericòrdia, ens hem de posar davant el misteri pasqual de Crist, la seva passió, mort i resurrecció. L'extraordinari sacrifici del Fill manifesta la profunditat d'aquell amor que no torna enrere davant el sofriment i la mort. El pecat havia desdibuixat la imatge de Déu en l'home. La mort, fruit del pecat, estava preparada per a cobrar el seu salari. Però hi ha un amor més fort que el pecat i la mort: l'amor misericordiós de Déu. L'amor de Déu, fidel i entranyable, per la seva criatura va més enllà de l'amor infidel i la traïció consumada, que és el pecat de l'home. El que diu el salm: *La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la justícia i la pau* (Sl 84), es fa realitat en Crist. La misericòrdia és l'abraçada de la justícia i l'amor. En Crist, rostre de la misericòrdia del Pare, es manifesta plenament l'amor que no mor mai. «Creure en el Fill crucificat significa veure el Pare, significa creure que l'amor és present en el món i que aquest amor és més fort que tota mena de mal, en què l'home, la humanitat, el món són immersos» (St. Joan Pau II, *Dives in misericordia*, 8).

Creure en el Fill crucificat significa creure que l'amor és present en el món

Llegim en l'Escriptura: *Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu* (2Co 5, 21). Aquesta és la justícia de Déu: Crist ha pagat per nosaltres, que va més enllà i es manifesta com a amor misericordiós. Com expressa la traducció literal d'aquest text: «Déu el va fer pecat.» Jesús va carregar damunt seu tots els nostres pecats, tots els pecats de la humanitat, des del pecat dels nostres primers pares, i morint en la creu i

ressuscitant d'entre els morts ens ha fet justos. La justícia, doncs, no ve de nosaltres; és un do de Déu que ens ve pel misteri pasqual de Crist. Aquesta és la misericòrdia entranyable de Déu que es manifesta en el rostre de Crist mort i ressuscitat. Les paraules de Jesús als seus deixebles prenen tot el sentit: *Qui m'ha vist a mi a vist el Pare* (Jn 14,9).

Farem bé de mirar el logotip de l'Any Sant. En aquest dibuix apareix Crist mort i ressuscitat (la creu com a fons, els forats a les mans i als peus), portant a les espatlles, com el bon pastor, l'ovella perduda. I aquesta és Adam, el nostre primer pare, que Crist amb el seu misteri pasqual rescata del poder del pecat i de la mort. En Adam hi som tots nosaltres. Aquesta és la misericòrdia que contemplem durant la Setmana Santa: l'amor més fort que el pecat i la mort.

